2003-1-RE

CAUSA 2003-1-RE

Número de registre: 5-2003. Recurs d'empara

AUTE DEL 28 DE FEBRER DEL 2003

BOPA núm. 21, del 7 de març del 2003

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 7 de gener del 2003 per la representació processal de la Sra. Rosa Vigo Bernat mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència de l'11 de novembre del 2002 i l'aute del 19 de desembre del 2002, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, en el decurs de la causa TSJC-087/2002, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció i del dret a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que sol·licita al Tribunal Constitucional que "s'admeti a tràmit el present recurs d'empara i es declarin infringits els Drets establerts en l'article 10 de la Constitució, s'anul·lin la sentència i l'aute de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia de dates 11 de novembre i 19 de desembre del 2002 (...) i es reconegui el dret del recurrent a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte del present recurs";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 4 de febrer del 2003;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Vilanova Trias;

Antecedents

Primer

El 10 de desembre de 1999, la Sra. Rosa Vigo Bernat va formular demanda de judici verbal civil, procediment ordinari, en reclamació de quantitat contra la societat mercantil andorrana WIN, SA, ja que havia celebrat un contracte d'arrendament d'un local amb la societat esmentada però no en va poder prendre possessió perquè posteriorment la societat WIN, SA el va arrendar unilateralment a una altra persona.

Segon

El 14 de gener del 2000, la societat mercantil WIN, SA va contestar oposant-se a la demanda i va formular demanda reconvencional en què sol·licitava la declaració de nul·litat ab initio del contracte d'arrendament esmentat.

Tercer

El 10 de maig del 2002, la Secció Civil del Tribunal de Batlles va considerar que "forçós és constatar que ni la part actora, ni la part defenent han donat compliment a les seves obligacions derivades del contracte d'autes, de manera que l'actuació infractora d'una i altra part es compensa" i per aquest motiu va desestimar en tots els seus termes la demanda de la Sra. Rosa Vigo Bernat i la demanda reconvencional promoguda per la societat mercantil WIN, SA i va absoldre ambdues parts de les pretensions formulades per l'adversa, sense establir especial condemna en costes processals.

Quart

La representació processal de la Sra. Rosa Vigo Bernat va presentar un recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia i, l'11 de novembre del 2002, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va declarar que "l'incompliment inicial prové de la part arrendadora, que no va lliurar la possessió de la finca a l'arrendatària per causes a ella imputables, fins el punt que segons resulta de les actuacions, va llogar després el mateix local a una tercera persona, després d'haver signat el contracte amb la part apel·lant. Davant d'aquesta conducta de la part arrendadora, no té sentit considerar que la part arrendatària hagués de pagar les quantitats estipulades abans del dia 31 d'agost de 1998, ja que fins i tot si pagava o consignava aquestes quantitats, això en res l'afavoria per gaudir de la finca terceres persones en concepte d'arrendataris".

Per tant, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va estimar en part el recurs d'apel·lació de la recurrent i va condemnar la societat mercantil WIN, SA a pagar-li 10 milions de pessetes, amb els seus interessos legals des de la data de fermesa d'aquesta resolució.

Cinquè

La representació processal de la Sra. Rosa Vigo Bernat i la de la societat mercantil WIN, SA van presentar sengles incidents de nul·litat d'actuacions davant la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

El 19 de desembre del 2002, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va desestimar els dos incidents de nul·litat d'actuacions.

Sisè

El 7 de gener del 2003, la representació processal de la Sra. Rosa Vigo Bernat va presentar un recurs d'empara contra la sentència de l'11 de novembre del 2002 i l'aute del 19 de desembre del 2002, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

En primer lloc, la recurrent manifesta que "el seu objectiu (...) no és substituir el criteri del Tribunal en la valoració de la prova practicada sinó verificar si ha existit un mínim d'activitat probatòria a càrrec d'aquest Tribunal, que avali la seva actuació jurisdiccional en la determinació i/o valoració dels perjudicis causats per la nostra representada, en mèrits del dret que gaudeix tot tribunal a

procedir a realitzar la lliure valoració del conjunt de les proves practicades a instància d'ambdues parts litigants al llarg del procediment civil".

En segon lloc, considera que "la sentència incor en arbitrarietat i en discriminació en la determinació de la indemnització (...) atès que supera els límits dels quals disposa el jutjador per tal d'interpretar el quantum d'aquest prejudici" i afegeix que els redactors de la sentència "no gaudeixen aparentment de cap tipus de formació acadèmica ni experiència professional en el camp dels càlculs matemàtics d'explotació d'hotels i restaurants que els capaciti per tal de determinar el lucrum cessans causat a la nostra representada en l'import de 10 milions de pessetes". Per tant, aquesta part conclou que "el fet que el tribunal fonamenti la indemnització en l'import de 10 milions de pessetes en la manca de certesa dels càlculs pericials, ja que el negoci d'haver estat explotat per la nostra representada hagués pogut generar també pèrdues, ja que això depèn de múltiples i de no predecibles factors, (...) és arbitrària perquè el procés de reflexió emprat per la Sala implica que en una altra resolució podria portar el tribunal a determinar una indemnització superior a l'establerta pels informes pericials, (...) per consegüent, aquest raonament és arbitrari i discriminatori puix deixaria al lliure criteri de la Sala la determinació de la indemnització per sobre o per sota dels informes aportats en Autes pels perits designats per les parts en el procés".

Per acabar, la recurrent sol·licita al Tribunal Constitucional que "s'admeti a tràmit el present recurs d'empara i es declarin infringits els Drets establerts en l'article 10 de la Constitució, s'anul·lin la sentència i l'aute de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia de dates 11 de novembre i 19 de desembre del 2002 (...) i es reconegui el dret del recurrent a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte del present recurs".

Setè

El 4 de febrer del 2003, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe mitjançant el qual recorda, una vegada més, que la recurrent pretén convertir el recurs d'empara constitucional en una instància cassacional o una tercera instància i manifesta que "es desprèn de l'examen de les resolucions impugnades, que les mateixes es troben a bastament raonades, destacant-se especialment l'Aute de 19 de desembre del 2002 per quant en els seus Fonaments de Dret descriu de forma àmplia i expressa la prova vàlidament practicada i la seva valoració per part del Tribunal a fi de determinar congruentment la seva resolució, motiu pel qual han de decaure les pretensions del recurrent quan oposa arbitrarietat a la resolució que li ha comportat vulneració del dret a la jurisdicció i a la defensa".

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita, conformement a les disposicions de l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2003-1-RE per manca manifesta de contingut constitucional de la demanda.

Fonament jurídic únic

Aquest Tribunal Constitucional ha de pronunciar-se sobre si el recurs d'empara interposat contra la sentència de l'11 de novembre del 2002 i l'aute del 19 de desembre del 2002 dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia té fonament constitucional, és a dir, si les resolucions esmentades vulneren l'article 10 de la Constitució. Concretament, pel que fa a la sentència de l'11 de novembre del 2002, la recurrent al·lega que el considerant V hauria incorregut en discriminació i arbitrarietat perquè no s'hauria fixat una indemnització al seu favor entre els 16 i els 30 milions de pessetes, com els informes pericials establien, i perquè no s'havia determinat, en el bon moment processal, el còmput dels interessos legals.

De la lectura dels documents aportats per la part recurrent, se'n desprèn clarament que la pretesa lesió del dret a la jurisdicció no té cap fonament raonable, i el que s'intenta, com ha succeït en altres ocasions, és obtenir del Tribunal Constitucional una revisió de les decisions de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia en seu de tercera instància. Aquest Tribunal, com bé assenyala el Ministeri Fiscal en el seu informe, no té aquesta funció, ni el recurs d'empara és aquí d'aplicació.

Perquè així fos, és a dir, perquè hi hagués hagut una vulneració de l'article 10 de la Constitució, les decisions esmentades de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia haurien d'haver estat adoptades de manera no raonada, sense fonamentació jurídica o, en el cas de ser-hi, ultrapassant visiblement els límits de la raonabilitat i el bon criteri pel que fa a la invocació de les normes aplicables. Concretament, l'escrit del recurs precisa el greuge en relació amb el considerant V de la sentència i amb la manera com l'aute desestima la mateixa argumentació quan resol l'incident de nul·litat d'actuacions.

Ara bé, aquest considerant V de la sentència, tant pel seu propi contingut com per la seva connexió en relació amb la molt consistent argumentació dels altres fonaments de dret (de l'I al VI), desmenteix clarament les pretensions de la demandant. En particular, no pot ser més precís pel que fa a la justificació de la quantitat de la indemnització que ha de pagar la part defenent. Quant a l'aute, el fonament de dret II sobre el lucrum cessans, justifica de manera detallada els criteris seguits per la Sala Civil en el moment de fixar aquesta quantitat i, sobretot, justifica jurídicament de manera clara i concloent el criteri que li permet discrepar de les pretensions de la part recurrent en relació amb aquesta matèria. La seva explicació de la significació del criteri de "valoració global" (pàgines 3 i 4 de l'aute) és contundent i perfectament congruent amb el contingut constitucional del dret a la jurisdicció protegit per l'article 10 de la Constitució. Així doncs, es dóna resposta completa a la pretensió de la part quan aquesta afirma que "el tribunal no disposaria de la capacitat interpretativa per tal de fixar l'import de la indemnització per sota dels càlculs dels perjudicis establerts pels perits en el present procediment". A més, seguint aquesta lògica, el Tribunal només podria decidir concedir o no les indemnitzacions fixades pels perits de les parts, però sense poder-les modificar, i això implicaria una limitació de la potestat jurisdiccional prevista per l'article 87 de la Constitució.

De la mateixa manera, les pàgines 4 i 5 de l'aute objecte de recurs contesten de manera patent la qüestió de la data o del moment en què comencen a computar els interessos.

Aquest Tribunal Constitucional comparteix igualment les apreciacions fetes pel Ministeri Fiscal relatives a la manca manifesta de contingut constitucional d'aquest recurs d'empara.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2003-1-RE, interposat per la representació processal de la Sra. Rosa Vigo Bernat mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència de l'11 de novembre del 2002 i l'aute del 19 de desembre del 2002, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar el present aute a la representació processal de la Sra. Rosa Vigo Bernat, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar el present aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 28 de febrer del 2003.

Miguel Herrero de Miñón

Philippe Ardant

President

Vicepresident

Miguel Ángel Aparicio Pérez Pere Vilanova Trias

Magistrat

Magistrat